

РЕШЕНИЕ

№ 7265

гр. София, 27.12.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 05.12.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Ана Илиева и при участието на прокурора Балев, като разгледа дело номер **6747** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 104 от Закона за държавния служител /ЗДСл/, във връзка с чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/, във връзка с чл. 203 и следващите и чл. 145 и следващите от АПК. Делото е образувано по искова молба на Д. К. Д. със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 4 срещу Агенцията за социално подпомагане /АСП/.

Иска се присъждане на обезщетение за времето от 09.03.2010 г. до 09.01.2011 г., през което ищецът не е заемал държавна служба, поради уволнение, което е признато от съда за незаконно в размер на 8607,78 лева, ведно с лихва в размер на 25 лева от 03.07.2012 г. – датата, на която ответникът е бил поканен до датата на предявяване на съдебната претенция и законна лихва върху сумата от датата на постъпване на исковата молба в съда до окончателното изплащане на сумата.

По време на проведеното по делото открито съдебно заседание ищецът чрез адвокат К. поддържа исковата молба.

Ответникът, в лицето на Агенцията за Социално Подпомагане, чрез адвокат Н. оспорва иска. Моли да бъде намален размера на адвокатското възнаграждение като прекомерен.

Участвалият в производството по делото прокурор, в заключението си счита, че искът е доказан, и следователно основателен и следва да бъде уважен в пълния му размер.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи, изразеното становище на процесуалния представител на ответника и това на представителя на СГП и се запозна с приетите по делото писмени

доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че Д. Д. е заемал длъжността Директор на Дирекция „Социално подпомагане” – [населено място], област Т..

С решение № 2696/03.06.2011 г., постановено по административно дело № 2498/2010 г., потвърдено с решение № 8198 от 07.06.2012 г. на ВАС, Пето отделение, Административен Съд С.-град, I отделение, 6 състав е отменил Заповед № РД-01-277/08.03.2010 г. и Заповед № ЧР-2-17/09.03.2010 г. на Изпълнителния Директор на АСП, с първата, от които на Д. е наложено дисциплинарно наказание „уволнение”, а с втората е прекратено служебното му правоотношение.

По делото е изслушано заключение, изготвено във връзка с допуснатата Съдебно-икономическа експертиза /СИЕ/, за установяване на точния размер на претенцията, в случай, че се приеме, че същата е доказана и следователно основателна.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Съгласно разпоредбата на чл. 204, ал. 1 от АПК, иск за обезщетение за вреди, настъпили в следствие на незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица, може да се предяви след отмяната на административния акт по съответния ред. В разглеждания случай, заповедта за прекратяване на служебното правоотношение на К. е отменена от съда, поради което искът е процесуално допустим и като такъв следва да бъде разгледан.

Разгледан по същество, искът е основателен.

С отмяната на заповедта за уволнение възниква правото на ищеца да получи обезщетение за понесените от него вреди.

По силата на чл. 104 от ЗДСл /в редакцията към 07.06.2012 г./, когато заповедта за прекратяване на служебното правоотношение бъде отменена от органа по назначаването или от съда, държавният служител има право на обезщетение в размер на основната си заплата, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно или на неявяването му да заеме службата, за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 10 месеца. В разглеждания случай ищецът е престираал труд при друг работодател, след прекратяване на служебното му правоотношение.

За определяне на точния размер на дължимото обезщетение, съдът допусна изслушване на СИЕ, чието писмено заключение е приобщено към доказателствения материал, събран в производството. Експертът е проверил коректно наличните документи и е изградил последователни, компетентни и вътрешно непротиворечиви изводи. Отговорите са изчерпателни и кореспондират със събраните писмени доказателства. Заключениеето следва да бъде кредитирано в първия му вариант като мотивирано, логично и съответстващо на събраните доказателства.

Вещото лице е установило, че към момента на признаване на уволнението за незаконно, брутното възнаграждение за заеманата от ищеца длъжност до момента на прекратяване на правоотношението е било в размер на 885,80 лева, като тази сума не променена и към момента на признаване на уволнението за незаконно. От представеното от Д. извлечение от трудова книжка се установява, че той е престираал труд при друг работодател – [фирма] – [населено място] в периода 17.05.2010 г. до

01.06.2010 г. Експертът, е установил, че полученото от него възнаграждение възлиза на 250 лева. С тази сума следва да бъде намален размера на обезщетението, съгласно разпоредбата на чл. 104, ал. 1, изр. 2 от ЗДСл.

Съобразявайки описаните обстоятелства вещото лице е направило изчисления, според които сумата, която Д. би следвало да получи за времето, през което не е била на държавна служба за периода от 10 месеца е в размер на 8607,80 лева.

Съдът намира, че в разглеждания казус е неприложима сега действащата разпоредба на чл. 104 от ЗДСл, според която дължимото обезщетение е шест брутни заплати. Новелата на чл. 104, ал. 1 от ЗДЛс е приета с ЗИДЗДСл, / ДВ бр. 38 от 2012 г., в сила от 01.07.2012 г./. Правопораждащият факт за предявяване на иск е възникнал на 07.06.2012 г. – датата, на която е влязло в сила окончателно съдебното решение, с което са отменени оспорените заповеди, т.е. към този момент Д. е имал право да получи обезщетение в размер на 10 брутни заплати.

Във връзка с изложеното съдът намира, че искът е доказан и следователно са основателен и следва да бъде уважен в пълен размер.

Основателна е претенцията за присъждане на законна лихва от деня на завеждане на делото до окончателното изплащане на сумата върху главницата. Съгласно разпоредбата на чл. 86 от Закона за задълженията и договорите /ЗЗД/, при неизпълнение на парично задължение, длъжникът дължи обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата. За действително претърпените вреди в по-висок размер кредиторът може да иска обезщетение съобразно общите правила. Размерът на законната лихва се определя от Министерския съвет. Нормата на чл. 104, ал. 1, изречение последно от ЗДСл определя, че брутната заплата за определяне на обезщетението представлява определената брутна заплата към момента на признаване на уволнението за незаконно или на невявяването му да заеме службата. С тази разпоредба се определя моментът, в който вземането на държавния служител е ликвидно и изискуемо, като в конкретния случай това е станало на датата на влизане в сила на съдебното решение, с което уволнението е признато за незаконно. Присъждането на лихва върху обезщетението, не е предмет на регламентация в ЗДСл, поради което следва да бъде приложена общата разпоредба на чл. 86 от ЗЗД. Лихвата е предмет на вземане, което възниква в резултат на едно парично вземане. Законната лихва се дължи въз основа на закона, без да е уговорена в договор. Такава е лихвата по чл. 86, ал.1 от ЗЗД, при неизпълнение на парично задължение, като длъжникът дължи обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата. Вземането по чл. 86, ал.1 от ЗЗД не е възнаграждение, а обезщетение за вреди, като се презумира, че вредата е равна на размера на лихвения процент по време на забавата. Следователно, претендираната законна лихва в случая, се дължи от датата на предявяване на иска за обезщетение по чл. 104, ал.1 от ЗДСл, което станало към датата на подаването на жалбата срещу уволнителната заповед, т.е. от датата на образуването на административно дело № 6747 от 2012 г. пред АССГ на 17.07.2012 г. Предвид на гореизложеното съдът намира, че следва да присъди законната лихва от този момент до окончателното плащане на паричното задължение.

Искането за присъждане на мораторна лихва в размер на 25 лева от 03.07.2012 г. – датата, на която ответникът е бил поканен да изпълни задължението си до датата на предявяване на съдебните претенции и също е основателно. С молба № 94ДД-115/03.07.2012 г. ищецът е поискал от Изпълнителния Директор на АСП да му бъде изплатено обезщетение по чл. 104 от ЗДСл. С писмо № 94ДД-115 от 09.07.2012 г.

ответникът е отказал, посочвайки, че според практиката на АСП, основателността на претенциите следва да бъде установена по съдебен ред. Според вещото лице размерът на мораторната лихва за периода 03.07.2012 г. до 17.07.2012 г. е 36,37 лева. Ищецът не е поискал увеличение на претeciята, поради което следва да му се присъди само предявената сума от 25 лева.

Предвид на факта, че ищецът, чрез процесуалния си представител е поискал заплащане на разноски, на същия следва да се присъдят такива. Платените държавни такси и направени разноски по производството и възнаграждението за един адвокат по делото, следва на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, чл. 144 от АПК, да се заплатят от ответника. Неоснователно е направеното от пълномощника на ответника възражение за прекомерност на платеното адвокатско възнаграждение в размер на 700 лева. По силата на чл. 78, ал. 5 от ГПК, ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно [чл. 36 от Закона за адвокатурата](#). Съгласно чл. 7, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, за защита по дела с интерес от 5000 до 10 000 лева, минималното възнаграждение е в размер на 450 лв. + 4 % за горницата над 5000 лева. В разглеждания случай възнаграждението от 700 лева се явява със 105,72 лева повече от минимално предвиденото, визирано в посочената разпоредба, поради което не може да се приеме, че то е прекомерно.

Водим от горното и на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, във връзка с чл. 144 от АПК и чл. 121, ал. 1, т. 3 от ЗДСл, във връзка с чл. 203 и чл. 145 от АПК Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав,

РЕШИ:

ОСЪЖДА Агенцията за социално подпомагане с адрес: [населено място], [улица] да заплати на Д. К. Д. със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 4, на основание чл. 121, ал. 1, т. 3 от ЗДСл сумата от 8607,78 лева, представляваща обезщетение по чл. 104 от ЗДСл, ведно със законната лихва от датата на предявяване на претенцията – 17.07.2012 г. до окончателното изплащане на сумата.

ОСЪЖДА Агенцията за социално подпомагане с адрес: [населено място], [улица] да заплати на Д. К. Д. със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 4, на основание чл. 86 от ЗЗД сумата от 25 лева, представляваща мораторна лихва за периода 03.07.2012 г. /датата, на която ответникът е бил поканен да изпълни задължението си/ до 17.07.2012 г. /датата на предявяване на съдебната претенция/.

ОСЪЖДА Агенцията за социално подпомагане с адрес: [населено място], [улица] да заплати на Д. К. Д. със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 4, сумата от 940 /деветстотин и четиридесет/ лева, представляваща платено адвокатско възнаграждение за един адвокат, за осъществено процесуално представителство по административно дело № 6747 от 2012 г. по описа на АССГ, I отделение, 19 състав, в размер на 700 /седемстотин/ лева и 240 /двеста и четиридесет/ лева, внесен депозит за възнаграждението на вещото лице, изготвило заключението по допуснатата СИЕ.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Р. Б..

